

Flyveblad nr. 1"Med stö hand"Stortinget - barometeret på demokratiets anseelse.

Stortinget var ikke ansett i folket för krigen. Scharffenberg har sagt, at siste storting var det usleste i landets historie, inntil 1945. Men hva skal en si om det nåværende? Svært mange av dem anfører at de under krigen måtte "flykte". Vi vet ikke hvor mange av dem flyktet til Sverige i april dagene 1940, og kom igjen da okkupasjonen var lykkelig gjennomført! Men få var det ikke. Og en av disse er offentlig stemplet som "ussel landssviker". Andre har vært heldigere. De oppførte seg så klosset at de ble arrestert, og unngikk av den grunn å gjøre flere dum-
neter. Kvaliteten ble deretter. Det er ingen imponerende forsamling disse 150 utgjör. Men hele folket klamret seg til håpet om at de måtte greie å holde oppe den smule anseelse Stortinget hadde igjen. En servil og ensrettet presse har gjort krampaktige forsök på å lage litt staffasje omkring disse halvannet hundre stympere. Men pressen er selv protistuert, den har gjort det midt for folkets öyne, så ingen tar lenger notis av det plaprende tingel tangel den lirer av seg. Den kneblede presse har vært med på å sende det frie ord under jorden, og stortinget tier og samtykker. Jo, det er gilde menn i tingets hall. De brauter om demokrati, men böyer kne for Franco. De protesterte mot konsentrasjonsleire i Spania, men ikke i Norge og Russland. Da herrerne ikke kunne få bukt med Franco, kastet de seg med desto større iver over en gruppe av sine egne landsmenn. Her er noen titusen vergelöse, i fengsel og konsentrasjonsleire. De er ikke farlige å gå lös på. At grunnloven må brytes ved denne menneske-
jakt får ikke hjelpe. "Rettsstaten kan millombils ikkje atterreisast, men politistaten lyt reisast - med stö hand". Så autoriserer stortinget ran og konfiskasjon, straff uten lov og dom. Angiveren Arntzen staker opp linjene og setter i verk de råeste "lover" som er sett i historisk tid. Paal Berg var forutseende som sikret seg borgerskap i negerstaten New Orleans - men stakkars negrene, om han skulle finne på å opptre som lov-
giver og dommer der. Overböddel Erik Solem-Blodöks böltrer sin tunge arvelige belastning på "lovlig" måte. Kom så ikke å si at denne slekt ikke gjør fremskritt! Men likevel ender han nok på tiltalebenken, den som han ikke sørger for at Bruns blir skutt og dr. Ohm og Hernn dr. Nöot forsvinner. Hvor er forresten de to sistnevnte? De skulle vel ikke ha forlatt landet med Solempass? Disse herrer har nemlig fortalt ubehaglige ting om Solems samarbeid med Gestapo, stemningsrapporter m.v. Solem har lömt andre mennesker til 15 års fengsel for mindre ting.

Rundt i konsentrasjonsleirene drives det etter tysk oppskrift. Politiet, statsadvokatene og Riksadvokaten vet det. De gjør ingen ting. Men i justiskomiteen sitter noen kreaturer som "dementer" fakta fra stortingets talerstol. Hele folket vet at justiskomiteen lyver. Den vet det selv også. Derfor sier den: Meir politi - med stö hand!

Og det lar seg nok gjøre å presse ut ennå en milliard av et bedradd folk "til vern um politistaten - rettsstaten lyt venta".

Tranmæl har med sine formasjoner sendt det frie ord under jorden (denne gang brukte han Typografforbundet). Derfor tör stortinget gjøre dette. Stortingsmennene tror ikke folk får greie på den sanne sammenheng når den ikke kommer i avisene. Så gir de Johan Nygaardsvold "ærespensjon" og henger glitrende medaljer på Paal Berg, Eivind Berggrav og andre kompromiterte, for at folk skal blendes av glansen. Men sannheten har en ubehaglig evne til å bre seg. Det vet alle - unntagen disse ufattelige 150. De skrider verdig Helveien fram - med stö kurs. De knuser grunnlov og rett og ytringsfrihet med stö hand. Alt skjer i demokratiets ukrenkelige navn, mens pressesluskene tiljubler dem.

Men flere og flere går under jorden sammen med menings- og ytrings-
frihet. Det blir så utrivlig der det ser ut som halvgale nazister er lovgivere og lazaroner sitter i redaksjonene.

Sannheten overlever nok også disse 150 "gode nordmenns" herjinger. Om demokratiet gjør det er et annet spørsmål. En viss målestokk på galenskapen er at politiet, statsadvokatene og Riksadvokaten trodde Fanebust måtte være gal - fordi han skrev sannheten. Men de sakkyndige sa han var en kompromissløs sannhetssøker.

Flere og flere følger utviklingen med stigende forferdelse.

Vi beklager at stemningen under jorden er så hvitglødende at vi har måttet bruke ord og vendinger som ikke er sympatiske, om de dog ikke kan måle seg med "den frie presse" i tarvelighet. Pressen i Norge i dag er det ynkeligste en vond tid har vist oss.

Siden makthaverne anser det frie ord som det farligste av alt på denne del av kloden, venter vi at politiet griper inn med stö hand for kverke denne syndige gjenganger fra et fritt land. Det er mangel på mangt her i landet, men straff og straffarter er her gudskjelov nok av.

Meir politi, meir straff - med stö hand!

+++++

Men tilbake til böddelen Solem. Det er kjent i vide kretser at dr. Ohm fra Avd. III (SD) i Sicherheitspolizei var himmelfallen da han som vitne så Erik Solem sitte som rettens formann. Da han kom tilbake til Akershus fengsel fortalte han at en av hans medarbeidere (Solem) satt i retten. Dette førte til adskillig snakk, og såvel landssvikpolitiet som den engelske etterretningstjeneste (P.W.I.S.) fikk greie på saken. Det viste seg at Solem bl.a. hadde levert stemningsrapporter om norske juristers og andre innflytelsesrike kretsers reaksjon på okkupasjonsmaktens rettshåndhevelse m.m. Dr. Ohm og dr. Noot fant rapportene så riktige at Berlin ble underrettet. Foruten av Ohm og Noot ble satt på enecelle og isolert. Solem dömte Bruns til døden. Hvor er de andre for Solem farlige vitner? Var det ikke best han gjorde som angiveren Sven Arntzen og forsvant fra "rettsoppgjøret". Erik Solem! Hva vil De si når De står overfor den høyeste dommer?

Eidsivating lagmannsrett har lagmann Cappelen også. Om han skrev Kongsberg Dagblad sommeren 1946 at han (lagmann Cappelen), på grunn av sin holdning under krigen, hadde god grunn til å tale temmelig lavt om "nasjonal holdning". Lagmannen anmeldte bladet. Anmeldelsen er nå henlagt. Om alle Cappelens meritter under okkupasjonen er kommet opp vites ikke. Men så meget er altså kommet fram at lagmannen fritt kan injurieres på dette område. Det er sørgelig, for det kommer til å gå u over de han heretter dømmer. Han kommer til å ilegge mange års fengsel ekstra for å vise at han ialfall nå er "god nordmann". Kanskje han til og med kommer til å konkurrere med Solem i dødsdommer.

Etterhvert som folk får kjennskap til hvor kompromitterte de er de fleste av "rettsoppgjørets" hissigste rettsfornekttere blir det mindre moro for dem. At så mange jurister for vinnings skyld har latt seg bruke til rettsfornektende menneskejakt er en grufull skamplett på standen. Herregud hvor sultne de må være!

+++++

Et svensk blad hadde for en tid siden denne alarmerende overskrift over hele siden:

"Nordens største människajägare fast i egen saks".

I artikkelen forklares at Arntzen i Norge hadde stillingen som Riksadvokat, svarende til den svenske Justiskantsler, at Arntzen i denne egenskap hadde sendt 70000 av sine landsmenn i fengsel. Og så kommer med fete typer ordet angiveri som Arntzen har gjort seg skyldig i. Den svenske avisen må ha hatt sin representant i retten under de langvarige forhandlinger ved Oslo forhørsrett i saken Arntzen-Fanebust - sikkert vårt århundres mest sensasjonelle i Norden.

Har det i det hele tatt hendt at et lands øverste påtalemyndighet selv er skyldig i en forbrytelse han har fått sine medborgere dømt til hundrevis, kanskje tusenvis års fengsel for?

Advokat Arntzen innrømmet i retten at han til en NS-lensmann hadde skrevet at Björn Johanssen ville forlate landet. Både Johanssen og Arntzen arbeidet da illegalt. Arntzen forklarer i retten: "Hadde det et øyeblikk falt ham inn at Johanssen hadde arbeidet for dem (illegalt), så er det klart at han ikke ville ha foretatt noe som hadde kunnet utsette Johanssen for risiko."

På spørsmål fra Fanebust svarte Arntzen at han visste det var dødsstraff for å forlate landet, og han erklærte at han visste det var krig mellom Norge og Tyskland. Men han ble rasende, og nektet å svare da Fanebust ba han definere begrepet angiveri slik han som Riksadvokat hadde praktisert det på andre. Dommeren santynket i at Arntzen kunne slippe å svare på dette. Og den avgjørelse var riktig, ingen behøver i retten komme med noe som kan utsette en selv for straff.

Arntzens brev til NS-politiet ble oversendt det tyske politi. Den tyske politisjef som hadde saken forklarte: "Det var skrivelsen fra det norske politi som foranlediget at Sikkerhetspolitiet tok seg av Johanssens sak".

Den tyske sipomannen Krijom forklarte:

"Björn Johanssens sak og de oppklaringer som fulgte var av stor viktighet og saken ble rapportert til Berlin som meget betydningsfull."

De tyske politisjefene, sa at ingen opprulling under hele krigen var så betydningsfull som den som fulgte etter Björn Johanssens arrestasjon.

Katastrofale følger.

Vitnet Olav Eide, som var sjef for sikrings- og alarmapparatet for alle illegale organisasjoner i Oslo (XU) forklarte i retten: Da Björn S. Johanssen ble arrestert hadde det katastrofale følger for etterretningsorganisasjonen.

Det ble arrestert ca. 70 stykker, men alle disse tilhørte kanskje ikke XU, men ialfall den aktive motstandsbevegelse. Det som er det viktigste er imidlertid ikke at disse ble arrestert, men at hele sikrings- og alarmapparatet ble ødelagt for et helt år fremover og aldri senere ble effektivt."

Det kom fram i retten at 4 av de arresterte døde i fangenskap. Bjarne Sem omkom med "Westfalen" og Björn Reinhardtson ble skutt.

Videre kom det fram at Björn S. Johanssen ble torturert på det forferdeligste og tilslutt dømt til døden. Dommen ble imidlertid ikke fullbyrdet og han var i live ved frigjøringen.

Det kom fram i retten at han hadde importert i hundrevis av sykler fra Tyskland og gitt de fleste til Heimefronten. Han hadde også forsynt de tyske brakkeleirene med brannslukningsapparater, men først ubrukliggjort dem. Fortjenesten ga han til illegalt arbeid. Ca. kr. 100000 hadde han ofret til dette formål.

Videre kom det fram i retten at advokat Arntzen hadde fått kr. 5000.- i salær for å rekonstruere firmaet Brødrene Sverre, som arbeidet for tyskerne. Det ble protokollert i retten at "det var advokat Arntzen linje at det skulle arbeides for tyskerne."

Fanebust ble løslatt. Han er fremdeles fri. Advokat Sven Arntzen også.

Det sies at Arntzens etterfølger som Riksadvokat skal kvie seg for å

reise tiltale mot noen av herrene. Det var i Arntzens tid livsfarlig å bli stilt overfor en så fryktelig anklage som angiveri med så sørgelige følger. Muligens kan begrepet angiveri modereres litt - det er jo forskjell på folk.

Det er også så sin sak å sette Fanebust under tiltale. Han er den eneste bladeier i Norge som frivillig stoppet sin avis 10. april 1940. Han ofret heller formue og levebrød enn å tjene nazistene. Det tyske sikkerhetspoliti hadde arrestordre på han for hans nazifiendtlige holdning inntil 9. april 1940. Under okkupasjonen arbeidet han illegalt, hadde endog i dekning på sin gård høyt betrodde menn med radiosender.

Det var ille at Arntzen skulle gi seg i kast med Björn S. Johanssen og Torolv Fanebust. En kan ikke godt si det er Fanebusts skyld heller, han kom bare i skade for å skrive hva han hadde hørt, og som altså viste seg å være sant - uhyggelig sant.

Rettsstaten Norge har utspillet. Det er ikke lenger brukbart å la Stortingets justiskomite dementere, folk har en merkelig evne til å ene sannheten. Norge er en rettsstat, sies det. "Lat det merkest i meir i ordi ----".

+++++

Til nærmere belysning av rettsforholdene i Arntzens Norge, beretter vi i det følgende om et av de mange tilfeller av justismord.

Mordet på Holger Tau, Stavanger.

6 av vitnene i denne sak avla mened, derav direktør Jensen ved Stavanger tekniske aftenscole, tyskeren Kockrow o.fl.

En syvende kom inn i rettssalen som vitne på krykker - for å gi retten det inntrykk at han var blitt livsvarig invalid etter forhør og mishandling av Tau. Da reiste dr. Brække, overlege ved Stavanger Sykehus seg - han var tilstede under hele lagmannsretten som medisinsk sakkyndig - og sa: "De kan godt legge bort krykkene, jeg har utskrevet Dem som frisk for flere uker siden!" - Hvorpå vitnet måtte forlate salen uten å få avgitt forklaring. Han ble imidlertid innkalt til avgivelse av forklaring senere.

I fengselet ble Tau forferdelig mishandlet bl.a. ble alle tærne på den ene fot fullstendig knust. Dr. Irgens ville ikke besøke ham i fengselet, og legge forbindinger. Tau var en tid sinnsyk i fengselet som følge av smertene etter mishandlingene.

En av vitnene, ovennevnte dir. Jensen påstod i retten at han under forhør var blitt sparket i skrittet av Tau med den følge at testiklene måtte fjernes. De samme testikler var imidlertid blitt fjernet flere år før krigen grunnet sykdom.

Et annet av vitnene møtte i retten og påstod at Tau hadde ødelagt kjevebenet på ham. Mannen hadde i virkeligheten også et stygt kjeveparti, men dette skrev seg bevislig fra en skade som mannen hadde pådratt seg minst 10 år før krigen.

Etter at alle disse ting ble kjent av hans foreldre, anmodet de sin sønns forsvarer, advokat Vaaland i Stavanger, om at Saken måtte bli gjenoppatt. "Det nytter ikke likevel", var svaret.

Hans mor besøkte ham daglig i de 3 mnd. han satt dødsdømt i Bergen. Samme aften som han fikk vite at han neste morgen skulle skytes, var hans mor og flere andre tilstede i cellen en halv times tid, bl.a. presten. Da sa Tau: "Ja, det sier jeg deg, mor, så alle andre kan høre på, at jeg er dømt uskyldig i denne sak. Det som jeg hadde ventet å bli dømt for, er i det hele tatt ikke kommet med i tiltalen." Tau siktet her til en rassia han hadde vært med på, hvor visstnok et par mann var blitt skutt. Dette var imidlertid av gode grunner ikke tatt med i tiltalen. Överste sjef for landssvikavdelingen i Stavanger, politifullmektig Benneche, deltok nemlig også i rassiaen sammen med Tau.

Kvelden før eksekusjonen skulle finne sted fikk Tau besök av presten, som spurte om han hadde noe siste ønske og om han skulle be for noen. "Ja, be for Norge, du prest", var svaret. - Slik dör "landssvikere" i Norge i dag.

+++++

Fløyveblad nr. 3

I det forrige nr. rettet vi et skrik mot lederen av rettsoppgjøret, f.hv. riksadvokat Arntzen, han som var øverste leder for påtalemyndigheten og som trakk opp rettningslinjene.

Denne gang skal vi kikke litt på de personer som har ledet det rent politimessige arbeide mot 50-60 tusen NS-medlemmer.

Vi gir ordet til det kjente organ for fri åndskamp som okt. 1946 skriver:

"I dag tillater vi oss å feie for polititinspektør Lars L'Abée Lunds dør. Han har som kjent vært Landssvikavdelingens fryktede sjef, og er det fremdeles. En nidkjær herre i all sin ferd.

Således begav det seg at han var politifullmektig på Lillehammer i 1940 (samme byen hvor senere landssvikdommer, høyesterettsadvokat Eiliv Moe lot seg forfremme til visepolitimester i ca. 4 mnd. fra den 22. april, da de storgermanske gladiatorene marsjerte inn i byen).

Om høsten den 3. november 1940 var det tillyst foredrag av Guldbrand Lunde som da var Quislingminister. Til den tid foredraget begynte samlet det seg mange mennesker i de gatene som støter opp til foredragslokalet. Utrop som "leve Kongen!" og "ned ned Quisling", ble meget brukt.

Politiet søkte å trenge folkemassen tilbake fra gatene omkring Bankkalet, hvor foredraget ble holdt. Lederen av politiet var daværende politifullmektig Lars L'Abée Lund. Han var meget sgressiv og anholdt personlig noen av demonstrantene. Forøvrig lar vi et brev fra en ung sjömann fortelle resten:

"Det var således L'Abée Lund selv som anholdt meg og ga en underordnet politimann ordre om å bringe meg til politistasjonen. Foruten meg ble noen andre ungdommer innbragt i løpet av kvelden, siktet for å ha tatt del i demonstrasjonen. Samtlige ble løslatt sent på kvelden.

Det var L'Abée Lund som avhørte meg om affären etterpå. Poenget ved forhøret var at jeg erkjente å ha ropet ned ned Quisling, opp med Kongen!"

Resultatet av historien var at 4 personer, deriblandt jeg, ble satt under tiltale ved Folkedomstolen, se vedliggende avskrift av tiltalebeslutningen. (Originalen er i min besittelse). Etter en tids forløp kom det imidlertid beskjed om at tiltalen var frafalt og at vi skulle slippe med en alvorlig advarsel. (De 4 tiltale var i alderen fra 16 til 20 år, nemlig gymnasiastene Dag Helge Scott og Sölvi Laszt Lunde, lagerbetjent Per Christian Odner og sjömann Gunleik Nörsterud).

Det var politimester Kielland som var sjefen for politiet på Lillehammer den gangen, men det var L'Abée Lund som ledet tjenestegjøringen ute om kvelden den 3. november 1940. Foruten det stedlige politi var også tilkallt en del statspolitibetjenter med stålhjelm, pistol og lange trekoller. De karene ble også dirigert av L'Abée Lund. En bande av rikshirden skulle også ha vært i virksomhet."

Gunleik Nörsterud (sign.)

L'Abée Lund overga altså disse 4 unge mennesker til den nazistiske folkedomstol, men en nazistisk påtalemyndighet henla saken. Dengang ble han hemmet i sin nidkjærhet, i dag har han såvisst fått fritt løp for sine tilbøyeligheter. Etter at dette var blitt kjent, ønsket naturligvis L'Abée Lund eller hans overordnede eller begge parter ham på en mere ubemerket plass. Den 1. januar skulle han tiltre sin nye statsstilling som sekretær ved Årdalsanlegget, og på samme tid skulle han etterfølges av inspektør ved Landssvikavdelingen Tage Petersson. Hvilke svin på skogen er det så som kvalifiserer ham?

Vi gir ordet til Tage Petersson personlig:

Oslo, 5. februar 1941.

FAKPORT

til Oslo og Aker Politimesterembete - Kriminalpolitiet Oslo-avdelingen.

Avgitt av politifullm. Petersson.

I en anonym skrivelse til politikanalysen i dag er det opplyst at Alf Eriksen, Fearnleys gt. 10 i det siste halvår har drevet landsskadelig virksomhet. Det er opplyst i skrivelsen at han har hatt flere tilholdssteder

i byen under falsk navn og at han mistenkes for å ha forbindelse med opprørsbladet "Det frie Norge" og at han har satt utallige smedeskifter om Tyskland og NS i omlöp.

Det ble bragt på det rene at angjeldende i dag var reist til Røyken. Her ble han pågrepet og transportert til Oslo. Hans navn er Alf Steiner Eriksen f. 7/7-1917. Kontormann uten stilling, bor i Fearnleys gt. 10a hos bestemoren, ikke straffet. I sin forklaring har han erkjent at han har mottatt fra bekjente eksemplarer av "Det frie Norge" og andre skrifter rettet mot NS. Disse har han tildels levert videre. Han kjenner navnene på enkelte av de personer som han har fått skriftene av, men nekter å gi opp navnene. Han benekter å ha hatt noe med tilvirkningen av skriftene og kjenner ikke noe til hvor og av hvem de blir utferdiget.

Han ble innsatt i varetektsarrest.

Ved ransaking i hans hjem ble det ikke funnet noe mistenkelig. Han var ikke i besittelse av skrivemaskin. Han har benektet å ha hatt andre tilholdssteder i Oslo.

Etterforskningen fortsetter.

Tage Petersson
(sign.)

Stempel: Oslo og Aker Politim.embede.
Oslo-avdelingen.

+++

Oslo, den 13. febr. 1941.

RAPPORT.

til Oslo og Aker Politimesterembede - Oslo-avdelingen.

Avgitt av politifullmektig Petersson.

I dag ble innkalt:

Wessel Dahn Johannesen, f. 6/4-21, elev av Treiders Handelsskole, foreldre Edvard Johannesen og hustru Edith, Oscarsgt. 46", for demonstrasjon i Karl Johansgt. Vedk. var arrestert på foranledning av to sivile tyskere.

Anmeldte benekter i sin forklaring å ha demonstrert. Han ble innsatt i varetektsfengsel.

Etterforskningen fortsetter.

Tage Petersson
(sign.)

Stempel: Oslo og Aker Politimesterembede
107/41
Oslo-avdelingen

+++

Denne herre skulle altså overta etter L'Abée Lund. Men desverre ble også politiinspektör Peterssons svin oppdaget i Landssvikavdelingens mørke jungel og trukket fram i lyset. (Heller burde Petersson selv trekkes fram i lyset, i rampelyset!) Men hva skulle de arme myndigheter gjøre? De har jo ansvaret for at alt går ordentlig for seg. Vi vet ikke hva de har tenkt og ment. Vi konstaterer bare at i dag ledes Landssvikavdelingen av både L'Abée Lund og Tage Petersson (Jfr. Odd Nansen-saken).

Vi ber våre lesere ikke vredes for meget på disse to individer. Hele det norske samfunn er i dag nærmest en søppelkasse (som også Drammens Tidende mente). L'Abée Lund og Tage Petersson er som sine omgivelser. Det er ikke noen morsom jobb å rote i søppelkassen. Det er heller ikke noen fornøyelse å se eller lukte på innholdet. Men vi ber våre lesere å forstå den harme som fyller oss alle, når vi vet oss forfulgt av slike mennesker, der har gjort det samme som dem de forfølger, og attpå til i dag lever i og på en storstilet løgn.

+++++

Flyveblad nr. 4

"Nytt från demokrat-Norge:
Vitna skolla tystas för alltid vid sjokkbehandling."

Under denne oppsiktsvekkende overskrift behandlet en av de uavhengige svenske aviser en ny rettskandale fra vårt beryktede fedreland.

Denne saken er i sin natur mer oppsiktsvekkende enn selve Fanebust-saken. Den viser nemlig klart og tydelig at rettfærdighet, likhet for loven, humanitet, lover og bestemmelser bare er fraser, og det eneste som det i dag er spørsmål om er hevn og atter hevn. Som det så ofte viser seg å være, er også forbrytere i dette tilfelle folk som helst burde blitt plassert i en nasjonal skammekruk, og ikke praktisere sin slette samvittighet på anstendige landsmenn de kommer i berøring med i egenskap av rettsvikavdelingens håndgagne menn.

Den ulykkelige de nå har praktisert moderne norsk juss på har ikke vært medlem av NS, han har ikke vært i noe som helst tysk tjeneste eller på annen måte gjort seg fortjent til å bli behandlet som et dyr. Han heter INGOLF ANDRESEN, og er lege, bosatt i Oslo (p.t. Ilebu?).

Begynnelsen på denne historien hendte i Oslo under okkupasjonstiden. En dag i 1943 ble en lege utsatt for et attentat i Torggaten, men ble ikke skadet. Ingen kunne sies hvordan det var gått til, enda mindre da vedkommende lege kort tid i forveien hadde behandlet en såret "frihetskjenper". Denne legen var dr. Andresen.

Året etter flyktet han unna Gestapo og kom seg til Sverige.

I Sverige ble han umiddelbart knyttet til det svenske sikkerhetspolitikk, som han også hadde arbeidet for i Norge - altså mot tyskerne. Under sitt arbeide i Stockholm kom dr. Andresen under vær med at to norske politifolk som offisielt var flyktet fra Norge på grunn av "patriotisk arbeide" i virkeligheten var agenter for Gestapo. Det var nåværende politiinspektør ved landssvikavdelingen BRYHN og en kollega som vi desverre foreløpig ikke har navnet på. Dr. Andresen samlet materiale mot disse to, samtidig som han samlet materiale mot enkelte medlemmer av "rettskontoret" ved den norske legasjon i Stockholm. Da freden brøt løs hadde han fått tak på en rekke kompromiterende papirer.

Imidlertid ante visse kretser at dr. Andresen kunne bli en farlig herre, og fikk ham internert til høsten 1945 da han ble utlevert til Norge. Her ble han øyeblikkelig arrestert og ført til Åkebergveiens kretsfengsel.

Saken hans ble overtatt av - HERR BRYHN!!!

Nå begynte dr. Andresens lidelseshistorie. I nesten 1 1/2 år satt han fengslet, uten å komme i forhørsrett, uten å få noen reel siktelse. Ved et tilfelle kom han imidlertid til å bli den som ledet til avsløringen av angiveren Arntzen.

Under sitt virke som lege i fengselet kom han over en rapport fra Kåre Torgersen i SIPO ang. Arntzens forhold. (Referert i § 100 nr. 8-9 1946). Denne rapport forela han for en kriminalassistent med begjæring om at det ble i gangsett etterforskning. Noen dager etter kom svaret. Dr. Andresen ble satt på enecelle. Han greide imidlertid å komme i forbindelse med en som sørget for å gjøre forholdet kjent utenfor fengselet.

Så en dag får visse kretser i landssvikavdelingen rede på at dr. Andresen skal fremstilles som vitne i saken mot Toralf Fanebust. Nå var gode råd svært dyre, og det gjaldt å handle raskt. Hvilket middel er så det sikreste? Jo, hvis man kunne få ham erklært sinnssyk ville saken bli løst av seg selv. Altså ble han i kvil og hast kjørt til Gaustad hvor han ble plassert på den verste avdeling de har. Men han var jo ikke sinnssyk? Nei, men hva man ikke er det kan man jo bli var tydeligvis resonementet. Imidlertid var også dette skritt uten noe resultat, for dr. Andresen ble ikke sinnssyk allikevel.

Nå hastet det, om noen dager skulle han bli ført som vitne, og da --. En forferdelig beslutning ble truffet: han skulle bli underkastet en såkalt sjokkbehandling. Denne behandling blir brukt overfor alvorlig sinnslidende som det siste håp. BRUKES DEN OVERFOR NORMALE MENNESKER BLIR RESULTATET SINNSYNDOM OG HUKOMMESESTAP!

Utenfor Gaustad var man imidlertid også orientert om planene med dr.

Andresen og en telefon til overlegen ved Janstad asyl fikk stoppet det hele. Ja, direktøren ved sykehuset erklærte endog at det hele var skjedd bak hans rygg. Det er nok mulig, vi får i alle fall håpe det.

Så ble han fremstillet som vitne i saken mot Fanebust. Det ble en sensasjon av de sjeldne, selv til rettsstaten Norge å være. Dommer Glad ble lenger og lenger i ansiktet, og hovedparten av tilhørerne frydet seg åpenlyst. Skandalen var åpenbar.

Men for å bevare ro og orden har det demokratiske samfunn mange midler til sin rådighet. Et middel er sensur og ensretting. Det vil si, det heter det nå ikke, men referatforbud i landets samlede presse er et ennå sikrere middel. Det ble altså gjennomført.

Freundeles sitter dr. Andresen i et eller annet fangehull i det frie Norge. Og hvordan er det med politiinspektør Bryhn og hans kollega? De deler vel celle sammen skulle en tro og håpe. Nei, Bryhn er på reise i Tyskland for å spore opp krigsforbrytere og Gestapister! Hans kollega derimot skal ifølge vel underrettede kilder inntatt en vel fortjent plass på nr. 19. Andre påstår at han følger med Bryhn på dennes pilgrimsvandring. Et er i alle fall sikkert, han burde sitte inne, sammen med sin sjef.

En skulle videre tro at dr. Andresens forsvarer skulle ha lettere for å hjelpe ham når Bryhn og Co. er borte. Men nei, Bryhn har simpelthen låst sakens dokumenter inn i et stålskap som ingenkan komme til. Altså må dr. Andresen sitte inne freundeles, helt til han ikke klarer mere selv eller skandalen blir for åpenbar.

Vi kan imidlertid berolige rettsstatens nidkjære håndhevere med at alle dr. Andresens papirer er utenfor alle udemokratiske krefters armer. Hvor de befinner seg skal være usagt, men at de er i sikkerhet og vil bli brukt en dag det kan dere alle være sikker på!

++++++

Nytt justismord.

Mens skandalen om Reidar Haalandsaken truer med å bre seg utover landsadvokaternes arkiver, har en ny skandale dukket opp i høringsen. En ny sak som rettfærdigheten burde kreve ble tatt opp til ny behandling. Reidar Haaland er død og kan ikke vekkes til live mere. Men PER OPPEGÅRD lever. 14. august 1945 ble lagmannsretten, under ledelse av der Herr Blodöks personlig, satt på Lillehammer for i rettsstatens navn å drepe Arne Sætvedt og Per Oppegård. Sætvedt ble dødsdømt og henrettet, men Oppegård "slapp" til riksadvokatens ergelse med livsvarig fengsel.

Per Oppegård, som i dag sitter i Åkebergveiens kretsfengsel, kom i januar ifjor over en avis. Det var en av de legale aviser fangene har lov til å lese, og naturligvis ble den lest opalte opp og opalte ned. Oppegård leste også sportssiden, og fikk et lite sjekk. Der sto det nemlig at en kjenning av ham var blitt kretsmester på ski. Nå er det ikke direkte ulovlig å bli kretsmester på ski, hvis en da har vært god nordmann. Men det skulle være ulovlig å avgi direkte falsk forklaring i retten. Hvis det da ikke er kommet en provisorisk anordning som opphever en slik hån mot folkets rettsbevissthet.

Denne nybakte kretsmester opptrådte nemlig i vitneboksen med legeattest for livsvarig invaliditet på grunn av den mishandling Oppegård hadde utsatt ham for. Hvor mange år denne ridder av en bedrøvelig samvittighet har skaffet Per Oppegård skal være usagt, men det er sikkert ikke få, når vi tar de vanlige dommer og den blodökske nidkjarhet i betraktning.

Ville det ikke være en idee om Oppegård slapp med å sone mer enn det tar hans "offre" å bli friske. Men det vil kanskje føre med seg at rettsstaten må betale ham erstatning for for lang fengsling?

++++++

En demokratisk presseröst.

Selv det mest overbeviste NS-medlem har da heller ikke med sinne av rett kunnet peke på et eneste tilfelle av skadefro hevjustis eller ondartet krenkelse av vår retts grunnleggende prinsipper. (Vårt Land, 20/3.47.)

++++++